

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολὴ γὰρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καὶ γὰρ ὁ τάλας, δεδουκῶς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

ΙΓ' ΣΥΝΑΞΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΝΗΜΕΡΩΣΕΩΣ

Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας
7/20.3.2005

1965 – 2005 :
Βήματα πρὸς ἐδραίωσιν
τῆς Αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ

Διοργάνωσις

Ἀπὸ τὴν Ἀδελφότητα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς
Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς,
μὲ τὴν εὐλογία, ἐπιστασία καὶ καθοδήγησι
τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου
Ἦρωπου καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ,
Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων

Ξενοδοχεῖο «Νοβοτέλ»
Μιχαὴλ Βόδα 4-6, Πλατεῖα Βάθης, Ἀθήνα

Πρόγραμμα «ΙΓ΄ Συνάξεως»

ὑπὸ τὴν ἰδιαιτέραν προστασίαν
τοῦ Ἁγίου Κυρίλλου Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας

- **Εἴσοδος** Σεβ. Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ,
Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἑνισταμένων.
— «*Εἰς πολλὰ ἔτη...*».

— **Βυζαντινὴ Χορωδία:**

- «*Τῆ Ὑπερμάχῳ...*». Ἦχος πλ. δ΄. Κοντάκιον.
- «*Τὴν ἄχραντον Εἰκόνα Σου...*». Ἦχος β΄. Ἀπολυτίκιον.
- «*Ὁρθοδοξίας Ὁδηγέ...*». Ἦχος πλ. δ΄.
Ἀπολυτίκιον Ἁγίου Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας.
- Στίχοι Δοξολογίας. Ἦχος δ΄. Ἅγια.
Πέτρου Λαμπαδαρίου.

— **Παρουσιαστής:** Ἐνοῖγμα «*ΙΓ΄ Συνάξεως*».

— **Βυζαντινὴ Χορωδία:**

- «*Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ*». Ἦχος α΄.
Στίχοι Πολυελέου. Πέτρου Ἐφεσίου.

— **Παρουσιαστής:** Εἰσαγωγὴ εἰς τὴν «*ΙΓ΄ Σύναξιν*» (Μέρος Α΄).

— **Ὁμιλία:**

**«1965 – 2005:
Βήματα πρὸς ἐδραίωσιν
τῆς Αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ».**

Ὁμιλίας Μέρος Α΄:

1. Δύο θέσεις τῶν Οἰκουμενιστῶν.
2. Ρωμαϊκὸς Οἰκουμενισμὸς καὶ νέα Οὐνία.
3. Συνοδικὴ διακήρυξις τῆς Αἰρέσεως.

— **Βιντεοταινία (Μέρος Α΄):**

**«1965-2005. Χρονικὸ Ὁδύνης:
Ἡ Αἴρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἐδραιώνεται».**

- Α΄: Σταδιακὴ Ἀποξένωσις.
- Β΄: Ἀντι-οικουμενιστικὴ Ἐκπληξις.
- Γ΄: Ἐνα νέο εἶδος Οὐνίας.
- Δ΄: Συνοδικὴ Διακήρυξις τῆς Αἰρέσεως.

— **Παρουσιαστής:** Εισαγωγή εις τὴν «*ΙΓ' Σύναξιν*» (Μέρος Β').

Ῥμιλίας Μέρος Β' :

4. Μία «καθαρὴ πληροφορία ἀπ' τὸν Οὐρανό».
5. «Ὀλέθρια Καρποφορία».
6. «Ἐπαίσχυντος ἔξουνιτισμός».
7. Ἐνα ἀνψυχητικὸ «εἰδύλλιο».

— **Βιντεοταινία (Μέρος Β') :**

- **Ε' :** «Ὀλέθρια Καρποφορία».
- **Ζ' :** «Ἐπαίσχυντος ἔξουνιτισμός».
- **Ζ' :** Τὸ «εἰδύλλιο» Ἀθηνῶν-Ρώμης -Γενεύης.

— **Παρουσιαστής:**

- Ἐπίλογος «*ΙΓ' Συνάξεως*».

— **Κατακλείς,** ὑπὸ Σεβ. Μητροπολίτου
Ὀρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ.

— **Βυζαντινὴ Χορωδία:**

- «*Τὸν Δεσπότην καὶ Ἀρχιερέα ἡμῶν...*».
- «*Τίς Θεὸς μέγας...*».

— «*Δι' εὐχῶν...*».

Γιὰ τὴν ἐνημέρωσι περὶ Οἰκουμενισμοῦ

1. Βιβλία

• Κυκλοφοροῦν ἑννέα βιβλία στὴν «*Σειρὰ Β' : Συμβολὴ στὴν Ἀντι-οικουμενιστικὴ Θεολογία*» (Β1-Β9).

2. Βιντεοταινίες

• Κυκλοφοροῦν δεκαπέντε (15) βιντεοταινίες ἀποκλειστικὰ γιὰ τὸ θέμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, στὶς ὁποῖες περιλαμβάνονται καὶ οἱ «*Συνάξεις*» Β' (1994) - Γ' (2002).

3. Ψηφιακοὶ Βιντεοδίσκοι (D.V.D.)

- «*ΙΒ' Σύναξις*» (2004).

**Κεντρικὴ διάθεσις βιβλίων,
βιντεοταινιῶν καὶ βιντεοδίσκων–
Πληροφορίες:**

Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Κυπριανοῦ

Τ.Θ. 46006

133 10 ΑΝΩ ΛΙΟΣΙΑ

Τηλέφ.: 210 2411380 - 210 2411316, Fax: 210 2411080.

E-mail: Kyprianos@hol.gr

Ἱστοσελίδα: <http://www.synodinresistance.gr>

4. «Συνάξεις Ὁρθοδόξου Ἐνημερώσεως» (Α'-ΙΓ')

• Οἱ «Συνάξεις Ὁρθοδόξου Ἐνημερώσεως», οἱ ὁποῖες διοργανώνονται ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς, τῇ ἀναθέσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων, ἀποβλέπουν στὴν ἐνημέρωσι τῶν εὐσεβῶν μὲ τρόπο ὑπεύθυνο καὶ σοβαρό, γιὰ τὰ φλέγοντα θέματα τῆς Πίστεώς μας καὶ ἰδίως γιὰ τὸν θανάσιμο κίνδυνο τῆς συγχρόνου μας αἵρέσεως, τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολή γάρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καγὼ ὁ τάλας, δεδοικώς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

ΙΓ΄ Σύναξις Ὁρθοδόξου Ἐνημερώσεως

1965-2005:

Βήματα πρὸς ἐδραίωσιν τῆς Αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ

Κείμενα Παρουσιαστοῦ-Ἐκφωνητοῦ

● Ἄνοιγμα «ΙΓ΄ Συνάξεως»

Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς·

Σεβαστοὶ Πατέρες καὶ Μητέρες·

ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφές·

Σᾶς καλωσορίζουμε στὴν ἀποψινὴ μας Ἐκδήλωσι, ἡ ὁποία – μὲ τὴν Χάρι τοῦ Κυρίου μας – ἀποτελεῖ τὴν **δεκάτη τρίτη** κατὰ σειρὰν «**Σύναξι Ὁρθοδόξου Ἐνημερώσεως**».

Μὲ τὴν εὐλογία καὶ ἐπιστασία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ, Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων, ἡ προσπάθεια αὐτὴ ἐγκαινιάσθηκε τὸ 1990 καὶ συνεχίζεται κάθε χρόνο σταθερὰ ἀπὸ τὸ 1994.

Οἱ «**Συνάξεις**» αὐτὲς ἀποβλέπουν στὴν ἐνημέρωσι τῶν εὐσεβῶν γιὰ τὰ φλέγοντα θέματα τῆς Πίστεως καὶ ἰδίως γιὰ τὸ θανάσιμο κίνδυνο τῆς αἰρέσεως τοῦ αἰῶνος μας, τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Καὶ ἔχει ἐπιλεγῆ εἰδικὰ αὐτὴ ἡ ἡμέρα, ἡ Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, γιὰ τὶς «**Συνάξεις Ὁρθοδόξου Ἐνημερώσεως**», διότι σήμερα ἐορτάζουμε τὴν νίκη καὶ τὸν θρίαμβο τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεώς μας ὄχι μόνον κατὰ τῶν Εἰκονομάχων, ἀλλὰ καὶ κατὰ πασῶν τῶν αἱρέσεων τὴν νίκην τῆς Ἀληθείας κατὰ τοῦ ψεύδους, τοῦ Φωτὸς κατὰ τοῦ σκότους.

Τὸ **Μήνυμα** τῆς λαμπρᾶς αὐτῆς Ἑορτῆς, τοποθετημένης στὴν ἀρχὴ ἀκριβῶς τῆς εὐλογημένης περιόδου τῶν **Νηστειῶν καὶ τῆς Μετανοίας**, εἶναι ἰσχυρότατο καὶ σαφέστατο: τὸ **οἰκοδόμημα τῶν πνευματικῶν ἀγώνων** γιὰ τὴν σωτηρία μας πρέπει νὰ ἔχη ὡς ἀρραγῆς θεμέλιο τὴν ὀρθοδοξία τῆς Πίστεώς μας.

* * *

Μὲ τὴν φωτιστικὴ καὶ ὁδηγητικὴ χάρι τῆς Θεομήτορος καὶ τῶν Ἀγίων Πατέρων τῆς Πίστεώς μας, ἡ πρωτοποριακὴ προσπάθεια τῶν «**Συνάξεων Ὁρθοδόξου Ἐνημερώσεως**» ἐπιδιώκει, χάριτι Θεοῦ, μία **πολύπλευρη καὶ βαθειὰ ἀνατομία τοῦ Οἰκουμενισμοῦ**, ἐξ ἐπόψεως **ἱστορικῆς καὶ θεολογικῆς**.

Ἡ **Ἀποστασία** τῆς **Οἰκουμενικῆς Κινήσεως** ἀποκαλύπτεται καὶ συνειδητοποιεῖται ὅλο καὶ περισσότερο, μέσῳ τῆς συστηματικῆς παρακολουθήσεως καὶ ὀρθοδόξου κριτικῆς τῶν **βημάτων** τῆς.

Τὸ **πολλαπλᾶ μηνύματα**, τὰ ὁποῖα ἐκπέμπουν συνεχῶς οἱ «**Συνάξεις**» μας, φθάνουν καὶ σὲ ἄλλες ὁμόδοξες χῶρες· γίνονται ἀποδεκτὰ· ἀφυπνίζουσαν συνειδήσεις· ἐπηρεάζουσαν τὴν σκέψιν, τὴν γραφίδα καὶ τὸν λόγο **Ἀντι-οικουμενιστῶν**, ἀκόμη καὶ τοῦ Νέου Ἡμερολογίου· ἀναρριπίζουσαν τὶς ἐλπίδες γιὰ μία **Νέα Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας**.

Ἐπικαλούμεθα τὶς προσευχῆς Σας γιὰ τὴν **συνέχισιν** τῆς τεράστιας αὐτῆς προσπάθειας, ἀλλὰ καὶ τὴν **συνεχῆ βελτίωσιν**, πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ οἰκοδομὴν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ μας.

* * *

Σᾶς εὐχαριστοῦμε λοιπὸν ποὺ ἀνταποκριθῆκατε γιὰ μία ἀκόμη φορὰ στὴν πρόσκλησί μας καὶ Σᾶς παρακαλοῦμε νὰ προσεύχεσθε γιὰ τὴν ὁμαλὴ καὶ αἰσία ἔκβασι τοῦ ἀποψινοῦ μας προγράμματος.

Ἦδη ἡ Βυζαντινὴ μας Χορωδία ἄνοιξε προσευχητικὰ τὴν «**Σύναξιν**» μας καὶ ἀκούσαμε μαζὶ μὲ τὸ **Κοντάκιο** καὶ τὸ **Ἀπολυτίκιο** τῆς ἡμέρας, τὸ **Ἀπολυτίκιο** τοῦ ἰδιαίτερου Προστάτου μας ἀπόψε – τοῦ Ἁγίου Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, ὡς καὶ στίχους ἐκ τῆς **Δοξολογίας** Πέτρου

Λαμπαδαρίου, σὲ ἦχο τέταρτο ἅγια.

Ἐν συνεχείᾳ, ἡ Χορωδία μας θὰ ψάλῃ στίχους ἐκ τοῦ Πολυελέου
«Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ», Πέτρου Ἐφεσίου, σὲ ἦχο πρῶτο.

● *Είσαγωγή εἰς τὴν «ΙΓ΄ Σύναξιν» (Μέρος Α΄)*

Ἡ αἵρεσις τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ** διαιρεῖ τοὺς Ὁρθοδόξους ἀπὸ τὸ 1924· εἶναι λοιπὸν ἀπαραίτητο νὰ προβάλλεται συνεχῶς ὁ λόγος τῆς Ἁγίας Πίστεώς μας καὶ νὰ δραστηριοποιῆται μὲ ὑπεύθυνο καὶ σοβαρὸ τρόπο ἡ **Ὁρθόδοξος Ἐνστασις** ἀπὸ τοὺς Ἀντι-οικουμενιστὰς τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου.

Στὴν προοπτικὴ αὐτῆ, ἡ Μοναστικὴ Ἀδελφότης τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς ἔχει προβῆ στὴν παραγωγὴ **ἀρκετῶν** βιντεοταινιῶν μὲ καθαρῶς ἀντι-οικουμενιστικὸ περιεχόμενον.

Ἡ ἐκδοτικὴ μας ἐπίσης προσπάθεια, μὲ τὸν γενικὸ τίτλο **«Συμβολὴ στὴν Ἀντι-οικουμενιστικὴ Θεολογία»**, περιλαμβάνει ἤδη **έννέα** ἐνημερωτικὰ βιβλία, ἔξι ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔχουν μεταφρασθῆ καὶ στὰ ἀγγλικά.

Μάλιστα, ἔχουμε τὴν ἰδιαίτερη χαρὰ νὰ Σᾶς ἀναγγείλουμε, ὅτι ἡ μαρτυρία μας πολλαπλασιάζεται ἤδη μέσῳ τοῦ **«Ἰντερνετ»**: ἡ Ἰστοσελίδα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας στὸ Διαδίκτυο φιλοξενεῖ μεγάλο ἀριθμὸ σχετικῶν κειμένων καὶ συμβάλλει ἔτσι στὴν διεθνοποίησιν τοῦ **Ἀντι-οικουμενισμοῦ**.

Ἡ ὅλη αὐτὴ δραστηριότητα ἀποβλέπει, μὲ τὴν χάρι τοῦ Κυρίου μας, στὴν συνειδητοποίησιν τοῦ μεγάλου κινδύνου καὶ στὴν ἀφύπνισιν τῆς **Συνοδικῆς Συνειδήσεως** τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς οἰκουμενιστικῆς αἵρέσεως καὶ τοῦ ἀμέσου ἀποτελέσματός της, δηλαδὴ τῆς καινοτομίας τοῦ νέου ἡμερολογίου.

* * *

Ἐφέτος, ἐκρίθη σκόπιμο νὰ ἀναφερθοῦμε κριτικὰ σὲ ὠρισμένα σοβαρὰ γεγονότα τῆς τεσσαροκονταετίας **1965-2005**.

Κατὰ τὴν κρίσιμη αὐτὴ περίοδο, ἡ **Αἵρεσις** τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ** προχώρησε καὶ ἐδραιώθηκε μὲ τρόπο τολμηρὸ καὶ δυναμικόν.

Οἱ **Οἰκουμενισταί**, προκειμένου νὰ ἐπιτελέσουν ἀπρόσκοπτα τὰ ἀντιπατερικὰ **βήματά** τους, χρησιμοποίησαν καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ χρησιμοποιοῦν δυστυχῶς, ὡς κάλυμμα, τὴν **διγλωσσία**: ὁμιλοῦν διαφορετικὰ πρὸς τὴν Δύσιν καὶ διαφορετικὰ πρὸς τὴν Ἀνατολή, ἀναλόγως μὲ τὶς περιστάσεις.

Ποιά ἦσαν λοιπὸν μερικὰ ἀπὸ τὰ σοβαρώτερα **βήματα** τῶν **Οἰκουμενιστῶν** ἀπὸ τὸ **1965** μέχρι σήμερα;

Ποῦ ἐντοπίζεται ἡ **διγλωσσία** τῶν **Οἰκουμενιστῶν**;

Τί ἀπαντοῦν οἱ Ἅγιοι τῆς Ὁρθοδοξίας στοὺς **Οἰκουμενιστάς;**

Καὶ κάτι πολὺ σοβαρὸ καὶ συγχρόνως ἐπίκαιρο: ποῦ ὀφείλεται ἡ ἀπερίγραπτη σὲ ἔντασι καὶ ἔκτασι κρίσι, τὴν ὁποία διέρχεται αὐτὲς τὶς ἡμέρες ἢ καινοτόμος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος;

Στὰ καίρια πράγματι αὐτὰ ἐρωτήματα θὰ ἀναφερθοῦν ἀπόψε οἱ δύο **Ὁμιλητές** μας, μὲ λόγο ὅπως πάντοτε **τεκμηριωμένο**, καρπὸν προσευχῆς, ὑπακοῆς καὶ ἀγάπης.

Ἔχουμε παραγάγει, ὡς συνήθως καὶ μία **ταινία**, γιὰ τὴν ἐνημέρωσί Σας, ἀλλὰ καὶ προκειμένου νὰ ἐμπεδωθοῦν ἀκόμη καλύτερα οἱ θέσεις τῶν **Ὁμιλητῶν**.

Ἡ πολὺ ἐνδιαφέρουσα ταινία μας θὰ προβληθῆ σὲ δύο μέρη: μετὰ τὸν **πρῶτο Ὁμιλητὴ** καὶ μετὰ τὸν **δεύτερο Ὁμιλητὴ**, στὸ τέλος.

Παρακαλῶ τὸν Πανοσιολογιώτατο **Ἀρχιμανδρίτη π. Γλυκέριο**, τοῦ ὁποίου ἡ προσωπικὴ μαρτυρία ἀπόψε θὰ ἔχη ἰδιαίτερη βαρύτητα, νὰ προσέλθῃ στὸ Βῆμα.

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολή γάρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καὶ γὰρ ὁ τάλας, δεδοικῶς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

ΙΓ΄ Σύναξις Ὁρθοδόξου Ἐνημερώσεως

1965-2005:

Βήματα πρὸς ἐδραίωσιν τῆς Αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ

Μέρος Α΄

§ α. Δύο θέσεις τῶν Οἰκουμενιστῶν

*Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα καὶ πνευματικέ μας Πατέρα·
Σεβασμιώτατε Ἐπίσκοπε Σύδνεϋ κ. Χρυσόστομε·
Θεοφιλέστατοι·
Σεβαστοὶ Πατέρες·
Σεβαστὲς Μητέρες·
Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφές·*

ΜΕ ΤΗΝ ΧΑΡΙ τοῦ Σωτῆρος μας Χριστοῦ, μὲ τὶς πρεσβεῖες τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου καὶ μὲ τὴν ἰδιαίτερη βοήθεια τοῦ Ἁγίου Κυρίλλου Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας, στὴν προστασία τοῦ ὁποίου ἔχουμε θέσει τὴν ἐφετινὴ μας Σύναξι, θὰ προσπαθῆσω ἀπόψε νὰ περιγράψω καὶ ἀναλύσω ἐν συντομίᾳ τέσσερα σοβαρὰ βήματα τῆς Αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Γιατί ἄρα γε, ἐπιλέξαμε αὐτὰ τὰ συγκεκριμένα γεγονότα-βήματα μεταξὺ τόσων ἄλλων, τὰ ὁποῖα συγκροτοῦν τὴν Οἰκουμενικὴ Κίνησι;

Ἐν πρώτοις, διότι τὸ ἔτος **2005**, τὸ ὁποῖο δυανύουμε, ἀνακαλεῖ συνειρμικὰ στὴν μνήμη τῶν *Ὁρθοδόξων Ἀντι-οικουμενιστῶν* τὰ ὀδηγηρὰ ἔτη **1965, 1975, 1985** καὶ **1995**.

Οἱ τέσσερις δεκαετίες, τὶς ὁποῖες ὀριοθετοῦν τὰ ἔτη αὐτά, σηματοδοτοῦν μία σταδιακὴ καὶ σταθερὰ αὐξανομένη *ἀποξένωσι* τῶν ὀρθοδόξων *Οἰκουμενιστῶν* ἀπὸ τὴν Πατερικὴ Παράδοσι.

Τὰ *γεγονότα-βήματα*, στὰ ὁποῖα ἀποφασίσαμε νὰ ἀναφερθοῦμε, ἴσως φαίνεται ὅτι εἶναι ὀλίγα ἐν μέσῳ πολλῶν ἄλλων· ἐν τούτοις, ἔχουν ἐξαιρετικὴ βαρύτητα καὶ σημασία, διότι συνέβαλαν, μὲ τρόπο πρᾶγματι καθοριστικό, στὴν ἐδραίωσι τῆς *Αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ*.

Ἐνας δεῦτερος λόγος, ὁ ὁποῖος μᾶς ὤθησε στὴν ἐπιλογὴ αὐτῇ, εἶναι ὅτι πέρυσι, ἀπὸ τοῦ βήματος αὐτοῦ, εἶχε γίνεи μία ἀρκούντως ἐνημερωτικὴ ἀναφορὰ στὶς ἀπαρχὲς τῆς *Οἰκουμενικῆς Κινήσεως*.

Συγκεκριμένα, εἶχαν ἀναλυθῆ οἱ ἱστορικὲς καὶ θεολογικὲς προϋποθέσεις τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ *Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου* κατὰ τὸ ἔτος **1924**, ἡ ὁποῖα ἐπέφερε τὴν *Ἐορτολογικὴν Διαίρεσι* τῶν Ὁρθοδόξων.

Ἡ *Ἐγκύκλιος τοῦ 1920* τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως ἐγκαινίασε ἐπισημότατα στὴν καθ' ἡμᾶς Ἀνατολὴ τὴν *Οἰκουμενικὴν Κίνησι*, τῆς ὁποίας ἄμεσο παράγωνο ἦταν ἡ *Καινοτομία τοῦ 1924*.

Ἐκτοτε, ἐπὶ ὀκτῶ δεκαετίες, εἴμεθα μάρτυρες ἐνὸς τραγικοῦ *Χρονικοῦ*, ἐνὸς *Χρονικοῦ Ὀδύνης*.

Κατὰ τὴν πρώτην τεσσαρακονταετία, μέχρι δηλαδὴ τῆς δεκαετίας τοῦ '60, ἐτέθησαν τὰ *θεμέλια* τοῦ οἰκουμενιστικοῦ οἰκοδομήματος.

Ἐπενθυμίζω, ὅτι μετὰ τὴν διακήρυξι τῆς αἰρέσεως, τὸ **1920**, καὶ τὴν *Μεταρρύθμισι τοῦ 1924*, ἐπακολούθησε ἡ ἴδρυσις τοῦ *Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν* τὸ **1948**, μέχρι δὲ τοῦ ἔτους **1966** *«ἅπαντα τὰ ὀρθόδοξα πατριαρχεῖα καὶ αἱ αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι»* εἶχαν γίνεи μέλη τοῦ παν-ομολογιακοῦ αὐτοῦ *Ὄργανισμοῦ* τῆς Γενεύης.

Ἡ δεῦτερη ὁμως τεσσαρακονταετία, ἀπὸ τὴν δεκαετία τοῦ '60 μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, εἶναι περισσότερο σημαντικὴ, ἐπομένως περισσότερο ὀδυνηρὴ, διότι κατὰ τὴν διάρκειά της προωθεῖται

δυναμικά, ἀλλὰ καὶ τολμηρά, ἡ πραγμάτωσις τῶν ὁραμάτων τῆς *Οἰκουμενικῆς Κινήσεως*.

Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ δυναμικὴ προώθησις, ἐντεῦθεν τοῦ **1960**, τῆς *Αἵρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ*, ἡ ὁποία ἐδραιώνεται πλέον πρακτικὰ καὶ θεολογικά, μάλιστα μὲ πανορθόδοξη συναίνεσι καὶ συμμετοχῇ, μᾶς ὠδήγησε στὴν ἐπιλογὴ τοῦ ἀποψινοῦ θέματός μας.

Τὰ *βήματα* λοιπόν, στὰ ὁποῖα θὰ ἀναφερθοῦμε ἀπόψε εἶναι τὰ ἀκόλουθα τέσσερα:

Τὸ **1965**, πραγματοποιεῖται ἀντικανονικῶς ἡ *Ἄρσις τῶν Ἀναθεμάτων* μεταξὺ Ρώμης καὶ Κωνσταντινουπόλεως.

Τὸ **1975**, ἐγκρίνεται συνοδικὰ ἡ αἰρετικὴ *Ὁμολογία Θυατείρων*.

Τὸ **1985**, διατυπώνεται ἡ ἀγγλικανικῆς προελεύσεως *Βαπτισματικὴ Θεολογία*.

Τὸ **1995**, κηρύσσεται ἐπίσημα ἡ οὐνιτικὴ θεολογία τῶν *Ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν*.

Στηριζόμενος στὶς προσευχῆς Σας, ἰδιαίτερα μάλιστα στὶς πολύτιμες εὐχῆς τοῦ Σεπτοῦ Ποιμενάρχου καὶ Μητροπολίτου μας κ. Κυπριανοῦ, θὰ ἐπιδιώξω νὰ εἶμαι σύντομος καὶ σαφής, κατὰ τὴν ἱστορικὴ καὶ κριτικὴ μου προσπάθεια.

* * *

ΕΚ ΠΡΟΟΙΜΙΟΥ, θεωρῶ σκόπιμο νὰ Σᾶς ἐπιστήσω τὴν προσοχὴ στὸ ἐξῆς ζήτημα, ὥστε νὰ ἀντιμετωπίσετε προσεκτικὰ καὶ κριτικὰ ἀφ' ἐνὸς αὐτά, τὰ ὁποῖα ὑποστηρίζουν οἱ *Οἰκουμενισταί*, ἀφ' ἐτέρου ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα συμπεραίνουν οἱ *Ἀντι-οικουμενισταί*.

Οἱ ὀρθόδοξοι *Οἰκουμενισταί*, καὶ ἰδίως οἱ ἔξαρχοι τῆς Αἵρέσεως, διατυπώνουν κατηγορηματικὰ δύο *θέσεις*, δύο *δικαιολογίες*.

1. Ἡ πρώτη *θέσις* τους εἶναι ἡ ἀκόλουθος, ὅπως τὴν ἐκφράζει ὁ πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος:

*«Ὅσα πράττουν αἱ συμμετέχουσαι εἰς τοὺς Δια-
χριστιανικοὺς καὶ τοὺς Διαθρησκειακοὺς Διαλόγους καὶ
εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι
εἶναι ἀποτέλεσμα» «ὄχι διαθέσεως συγκρητισμοῦ καὶ*

ὑποχωρήσεων ἀπὸ τῆς ἀληθείας»· «ὁ σκοπὸς τῶν Διαλόγων αὐτῶν δὲν εἶναι ἡ δι' ὑποχωρήσεων εἰς τὴν δογματικὴν ἀλήθειαν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως ἐπίτευξις τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν».

Ἐὰρ γε, εἶναι ἀληθῆς αὐτὴ ἡ *θέσις-δικαιολογία*:

Δυστυχῶς, δὲν εἶναι καθόλου ἀληθῆς!

Κατὰ τὴν ἀνάπτυξι τοῦ θέματός μου, θὰ διαπιστωθῆ τόσο ὁ «*συγκρητισμός*», ὅσο καὶ ἡ «*ὑποχώρησις ἀπὸ τῆς ἀληθείας*», τὰ ὁποῖα ἀρνοῦνται οἱ *Οἰκουμενισταί*.

Μία μαρτυρία εἶναι ἀρκετὴ πρὸς τὸ παρόν, προκειμένου νὰ ἀνατρέψῃ τὴν πρώτη αὐτὴ *θέσι* τῶν *Οἰκουμενιστῶν*.

Αὐτὴ ἡ μαρτυρία εἶναι ἀναμφισβήτητα εἰλικρινῆς, ἀλλὰ καὶ ὑψίστης σημασίας, ἐφ' ὅσον προέρχεται ἀπὸ ἕναν λόγιον πρῶτον Προτεστάντη μεταστραφέντα στὴν Ὁρθοδοξία.

Ὁ Ἅγιορείτης Ἱερομόναχος πατὴρ Ἀλέξιος Καρακαλληνός, ὁ ὁποῖος μεγάλωσε σὲ μία Ἀμερικανικὴ Προτεστάντικὴ Κοινότητα καὶ ὁ παπποῦς του ἦταν Μεθοδιστὴς Πάστορας, ἐδήλωσε ρητὰ καὶ ἀπερίφραστα, τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 2004, τὰ ἑξῆς:

«Δὲν πρέπει νὰ μᾶς παραπλανήσῃ ἡ χαμογελαστὴ μάσκα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ... Ὁ Οἰκουμενισμὸς ἐνθαρρύνει τὸ αἶσθημα, ποὺ πηγάζει ἀπὸ μίαν κατ' ἐπίφασιν [φαινομενικὴ] ἐνότητα... Ἀποθαρρύνει τὴν ἀναζήτησιν τῆς Ἀληθείας...».

2. Ἡ δευτέρη *θέσι-δικαιολογία* τῶν *Οἰκουμενιστῶν* εἶναι ἐπίσης ἀρκετὰ σαφῆς:

«Πραγματοποιοῦνται οἱ Διάλογοι», ὑποστηρίζει ἀκόμη ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος, «*χάριν τῶν καλοπροαιρέτων*» ἑτεροδόξων, «*πολλοὶ τῶν ὁποίων μεταστρέφονται εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν*»· «*ἔχομεν καθῆκον*», συνεχίζει ὁ πατριάρχης, «*νὰ μαθητεύσωμεν πάντα τὰ ἔθνη, ἀκόμη καὶ τὰ κατὰ πλειοψηφίαν ἑτερόδοξα, ἀλιεύοντες μεταξὺ αὐτῶν τοὺς καλοπροαιρέτους*».

Ἐνταποκρίνεται ἄρα γε στὴν ἀλήθεια ἡ διακήρυξις αὐτή;

Διατυπωμένη δυστυχῶς ἀπὸ χεῖλη πατριαρχικά, ἡ δήλωσις αὐτὴ εἶναι πολλαπλῶς ἀναληθῆς καὶ ἀνεικρικρινῆς.

Δύναμαι νὰ Σᾶς διαβεβαιώσω, μὲ τὴν χάρι τοῦ Θεοῦ, ὡς προσήλυτος στὴν Ὁρθοδοξία καὶ ὡς γέννημα καὶ θρέμμα τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης, ὅτι προσωπικὰ δὲν ἔγινα Ὁρθόδοξος *ἐξ αἰτίας* τῶν Διαλόγων, ἀλλὰ *παρὰ* τοὺς Διαλόγους· οὔτε ἐγνώρισα ποτὲ κανένα προσήλυτο στὴν Ὁρθοδοξία ἐξ αἰτίας τῶν Διαλόγων.

Μὲ βαθειὰ πράγματι λύπη, διαπιστώνουμε στὴν Δύσι, ὅτι οἱ ὀρθόδοξοι *Οἰκουμενισταὶ* δὲν προσπαθοῦν νὰ καταστήσουν μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ καὶ μέλη τῆς Μιᾶς καὶ Μοναδικῆς Ἐκκλησίας τοὺς ἑτεροδόξους· ὅπως ἀντιθέτως.

Θὰ ἐπικαλεσθῶ καὶ πάλι τὴν μαρτυρία τοῦ ἀναφερθέντος Ἱερομονάχου Ἀλεξίου, πρώην ἐπίσης ἑτεροδόξου, ἡ ὁποία ἐπιβεβαιώνει ἐμφαντικὰ τόσο τὴν προσωπικὴ μου ἀντίληψι, ὅσο καὶ τὶς κριτικὲς ἐπισημάνσεις, στὶς ὁποῖες θὰ προβοῦμε ἐν συνεχείᾳ.

Ὁ *Οἰκουμενισμός*, λέγει ὁ πατὴρ Ἀλέξιος,

«προσποιεῖται, ὅτι οἱ πραγματικὲς διαφορὲς μεταξὺ Ὁρθοδοξίας καὶ ἑτεροδοξίας εἶναι ἀσήμαντες»· μὲ τὸν τρόπο ὁμως αὐτό, *«περιπίπτει σὲ ἓνα φοβερὸ ἀμάρτημα»* : πρῶτον, διότι *«ἀρνεῖται τὴν Ἀλήθεια»*, καὶ δεύτερον, *«διότι προσπαθεῖ νὰ κλείσῃ τὴν πόρτα σὲ ὅσους ἀκόμη τὴν ἀναζητοῦν»*.

«Ὁ Οἰκουμενισμός», προσθέτει μὲ παρρησία ὁ Ἁγιορείτης Ἱερομόναχος, *«εἶναι ἀντίθετος σὲ κάθε βῆμα κάποιου ποὺ ψάχνει τὴν Ἀλήθεια καὶ ἐπιδιώκει τὴν ἔνταξή του μέσα στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ»*.

Ἦταν λοιπόν, ἐκτὸς πραγματικότητος τὸ *Διορθόδοξο Θεολογικὸ Συνέδριο* τῆς Θεσσαλονίκης, ὅταν τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριο, ἐχαρακτήρισε τὸν *Οἰκουμενισμό*, *Διαχριστιανικὸ* καὶ *Διαθρησκειακό*, ὡς τὴν

«μεγαλύτερη ἐκκλησιολογικὴ αἴρεσι στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας» ; ὡς *«παναίρεσι»* *«μὲ βαρυτάτες σωτηριολογικὲς ἐπιπτώσεις»* ;

§ β. Ρωμαϊκὸς Οἰκουμενισμὸς καὶ νέα Οὐνία

ΚΑΙΡΟΣ ὅμως εἶναι νὰ ἀναφερθοῦμε κριτικὰ στὰ τέσσερα *βήματα-γεγονότα*, τὰ ὁποῖα ἀφ' ἐαυτῶν θὰ ἀποδείξουν, ὅτι οἱ *Οἰκουμενισταὶ* εἶναι, ὅπως θὰ ἔλεγε ὁ Ὅσιος Θεόδωρος Στουδίτης, σαφῶς *«ἀμφοτερόγλωσσοι»*, δηλαδὴ ἐκφράζονται διαφορετικὰ ἀναλόγως με τὸ ἀκροατήριό τους.

Πέρυσι, οἱ Παπικοὶ ἐώρτασαν λίαν ἐπισήμως τὰ σαράντα χρόνια τοῦ *Ρωμαϊκοῦ Οἰκουμενισμοῦ*, ὁ ὁποῖος γεννήθηκε καὶ διακηρύχθηκε ἀπὸ τὴν *Δευτέρα Βατικανὴ Σύνοδο* (1962-1965).

Ὁ *Ρωμαϊκὸς ἢ Ρωμαιοκεντρικὸς Οἰκουμενισμὸς* ἔχει ὡς θεμέλιό του τὸ *Διάταγμα περὶ Οἰκουμενισμοῦ* (*Decretum de Œcumenismo*) τοῦ 1964, τὸ ὁποῖο ἐγκαινιάζει τὶς διαχριστιανικὲς σχέσεις σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα.

Ἐκτοτε, παρατηρεῖται ἐκ μέρους τοῦ Βατικανοῦ, ἕνας *«πραγματικὸς ὀργανισμὸς φιλενωτικῶν ἐκδηλώσεων»*, οἱ ὁποῖες καλύπτουν ὅλο τὸ *οἰκουμενιστικὸ φάσμα*.

Τὸ *Decretum* αὐτό, ἀλλὰ καὶ γενικώτερα οἱ *Ἀρχές*, οἱ ὁποῖες διέπουν τὸν *Ρωμαϊκὸ Οἰκουμενισμό*, θεμελιώνουν τὴν θεολογία τῶν *Ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν*, καὶ θέτουν τὶς βάσεις μιᾶς *νέας μορφῆς Οὐνίας*: τῆς *Οἰκουμενικῆς Οὐνίας*.

Καὶ ποιά ἦταν ἡ συνέχεια;

Ἡ διαβρωτικὴ δρᾶσις τῆς νέας αὐτῆς *Οὐνίας* ἐπροχώρησε σύντομα μέχρι τοῦ σημείου, ὥστε οἱ ὀρθόδοξοι *Οἰκουμενισταὶ* νὰ ἀποδεχθοῦν τὴν δῆθεν ἐκκλησιαστικότητα τοῦ αἰρετικοῦ Παπισμοῦ, ὁ ὁποῖος πλέον θεωρεῖται καὶ χαρακτηρίζεται ὡς *Ἀδελφὴ Ἐκκλησία*.

Τότε, τὴν **7η Δεκεμβρίου 1965**, ἐπὶ πατριάρχου Ἀθηνᾶγορου, ἀποτολήθηκε – με τρόπο ὄντως *πραξικοπηματικὸ* – ἡ *Ἄρσις τῶν Ἀναθεμάτων* τοῦ 1054.

Αὐτὴ ἡ *Ἄρσις τῶν Ἀναθεμάτων* τοῦ 1054 ἀποτελεῖ τὸ πρῶτο δυναμικὸ *βῆμα*, ἐντεῦθεν τοῦ **1960**, πρὸς ἐδραΐωσιν τῆς *Αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ*.

Καὶ ἐγείρονται εὐλόγως τὰ ἐξῆς ἐρωτήματα:

Ἡ αἰφνίδια αὐτὴ πρωτοβουλία τοῦ πατριάρχου Ἀθηναγόρου, χωρὶς τὴν πανορθόδοξη συνεννόησι καὶ συναίνεσι, δὲν ἀποτελεῖ ἄρα γε σοβαρωτάτην *«ὑποχώρησιν ἀπὸ τῆς ἀληθείας»;*

Δὲν συνιστᾷ αὐτὴ ἢ πρᾶξις *Διαχριστιανικὸ Συγκρητισμὸ*, ἐφ' ὅσον διὰ μέσου αὐτῆς ἐξισώνεται de facto ἡ Αἵρεσις μὲ τὴν Ἀλήθεια;

Ἄς ἀπαντήσουμε λοιπὸν στὰ ἐρωτήματα αὐτά.

Τὸ *Ἀνάθεμα* τῆς 20ῆς Ἰουλίου 1054 κατὰ τῶν αἰρετικῶν Παπικῶν, ἐπὶ Πατριάρχου Μιχαὴλ Κηρουλαρίου, ἐξεφωνήθη ὑπὸ Συνόδου στὴν Κωνσταντινούπολι καὶ ἐνεκρίθη πανορθόδοξως ἀπὸ τὰ Πατριαρχεῖα τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπομένως, ὅπως πολὺ ὀρθὰ καὶ ὑπεύθυνα παρετήρησε ἐπιφανῆς Ἀρχιμανδρίτης, ὁ ἀείμνηστος πατὴρ Σπυρίδων Μπιλάλης,

«ἀπὸ ὀρθοδόξου θεολογικῆς πλευρᾶς, ἀδυνατοῦμεν νὰ ἐννοήσωμεν ἄρσιν τοῦ κατὰ τῆς Ρώμης ἀναθέματος ἄνευ ταύτοχρόνου ἄρσεως πασῶν τῶν παπικῶν πλανῶν», ἢ δὲ «πατριαρχικὴ πρωτοβουλία» ἔρχεται εὐθέως εἰς «ἀντίθεσιν πρὸς τὴν αὐθεντίαν τῶν Οἴκουμενικῶν Συνόδων».

Ἐφ' ὅσον, ὅμως ὁ Παπισμὸς δὲν εἶχε ποτὲ ἀποκηρύξει καμμία ἀπὸ τὶς πολυειδεῖς πλάνες καὶ κακοδοξίαις του, ἢ Ἄρσις τῶν Ἀναθεμάτων ἦταν σαφῶς μία πρᾶξις ἀντορθόδοξος καὶ ἀντιπατερικὴ.

Ἄλλωστε, ἀκόμη καὶ ἡ χρονικὴ στιγμή τῆς δῆθεν Ἄρσεως τῶν Ἀναθεμάτων προσδίδει μεγαλύτερη σοβαρότητα στὸ πατριαρχικὸ ἀτόπημα.

«Ὡντως, πρόκειται περὶ μεγάλης θεολογικῆς ὑποχωρήσεως», ἔγραφε ὀρθότατα ὁ πατὴρ Σπυρίδων Μπιλάλης, *«ἐφ' ὅσον ὁ πατριάρχης Ἀθηναγόρας προέβη εἰς τὴν ἄρσιν τοῦ Ἀναθέματος τὴν ἐπομένην τῆς Β΄ Βατικανῆς Συνόδου, ἢ ὅποια ἐπέμεινεν ἀνεκδότως εἰς τὴν διατήρησιν πασῶν τῶν περὶ τὴν πίστιν, τὴν λατρείαν καὶ τὴν ὀργάνωσιν τῆς Ἐκκλησίας παπικῶν πλανῶν».*

Δυστυχῶς, καμμία Τοπικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν διεμαρτυρήθη, μὲ τρόπο σύμφωνο πρὸς τὴν Πατερικὴ καὶ Συνοδικὴ Παράδοσι,

έναντι τῆς τολμηρᾶς αὐτῆς πράξεως τοῦ Ἀθηναγόρου.

Ἡ μόνη οὐσιαστικὴ καὶ γενναία ἀντίδρασις προῆλθε ἀπὸ τὸν Ἀγιώτατο Μητροπολίτη Φιλάρετο (+1985), τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς, ὁ ὁποῖος στὴν πράγματι θαυμάσια *Ἐκκλησίᾳ* του πρὸς τὸν πατριάρχη, ἔγραφε, τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1966, μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς:

«Δὲν δυνάμεθα ἡμεῖς, οἱ νῦν διοικοῦντες ἐπίσκοποι, νὰ λάβωμεν ἀποφάσεις μὴ συμφώνους πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῶν πρὸ ἡμῶν ἁγίων Πατέρων καὶ ἰδιαιτέρως – ἐφ’ ὅσον τὸ ζήτημα ἀφορᾷ εἰς τὴν Δύσιν – τῶν ἁγίων Φωτίου Κωνσταντινουπόλεως καὶ Μάρκου Ἐφέσου».

* * *

ΜΕΤΑ τὸν πρῶτο αὐτὸν καρπὸ τοῦ *Ρωμαϊκοῦ Οἰκουμενισμοῦ*, δηλαδὴ τὴν Ἄρσι τῶν Ἀναθεμάτων τοῦ 1054, ἐπακολουθοῦν ἐκ μέρους τοῦ Βατικανοῦ θεαματικὲς *χειρονομίες καλῆς θελήσεως*, προκειμένου νὰ δημιουργοῦνται *γέφυρες ἐπικοινωνίας* καὶ νὰ προωθῆται ἡ ἔνωσις πρακτικά, μὲ τὴν παράκαμψιν τῶν δογματικῶν διαφορῶν.

Στὸ ἑξῆς, παπικοὶ καὶ ὀρθόδοξοι *Οἰκουμενισταί*, χωρὶς πλέον ἀναστολές, συγχρωτίζονται συνεχῶς σὲ θέματα προσευχῆς, λατρείας, θεολογίας, κοινωνικῆς διακονίας καὶ πάσης ἄλλης οἰκουμενιστικῆς δραστηριότητος, στὰ ὅρια πάντοτε τῆς *Οἰκουμενικῆς Οὐνίας*.

Ἐν τούτοις, ἐπισημαίνει πολὺ ἔγκυρα ὁ π. Σπυρίδων Μπιλάλης, ἐφ’ ὅσον τὸ Σχίσμα ἐξακολουθεῖ νὰ ὑφίσταται,

«οὐδεὶς ἀπολύτως συγχρωτισμὸς ὀρθοδόξων καὶ ρωμαιοκαθολικῶν ἐπιτρέπεται εἰς θέματα προσευχῆς, λατρείας καὶ ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς γενικώτερον».

Στὸ κλίμα αὐτὸ τῆς νέας *Οὐνίας*, ὁ πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ἐπισκέφθηκε πέρυσι, τὸ 2004, δύο φορές τὴν Ρώμη: τὸν Ἰούνιο καὶ τὸν Νοέμβριο, προκειμένου νὰ συνεορτάσῃ μὲ τὸν Πάπα τὴν τεσσαροκοστὴ ἐπέτειο τῆς οἰκουμενιστικῆς συνοδοιπορίας Βατικανοῦ-Φαναρίου, ἀλλὰ καὶ νὰ προωθῆσιν ἀπὸ κοινοῦ τὰ περαιτέρω ἑνωτικὰ βήματα.

Τόσο στην *Θρονική Έορτή* τῆς Ρώμης, τὸν Ἰούνιο, ὅσο καὶ στὴν ἐπιστροφή τῶν Ἱερῶν Λειψάνων τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Θεολόγου καὶ τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, τὸν Νοέμβριο, ὁ οἰκουμενιστὴς πατριάρχης, ὅπως καὶ κατὰ τὶς προηγούμενες ἐπισκέψεις του, ἀνέτρεψε πλήρως τὴν Κανονικὴ Τάξι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἦσαν πράξεις μὲ συγκρητιστικὸ χαρακτῆρα:

ἐβασίσθησαν στὴν ἀμοιβαία *Ἄρσι τῶν Ἀναθεμάτων* τοῦ 1965, ἡ ὁποία κατέρριψε τὰ *Πατερικὰ Ὁρια* μεταξύ Ἀληθείας καὶ Αἰρέσεως ·

καὶ περαιτέρω ἰσχυροποίησαν τὴν ψευδαίσθησι, ὅτι Ὁρθοδοξία καὶ Παπισμὸς εἶναι δύο ἰσότιμες καὶ *Ἀδελφές Ἐκκλησίες*.

§ γ. Συνοδικὴ διακήρυξις τῆς Αἰρέσεως

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ βῆμα πραγματοποιήθηκε πρὶν ἀπὸ τριάντα χρόνια καὶ εἶναι, ὅπως θὰ διαπιστώσουμε, ἄκρως ἐνδεικτικὸ τῆς *«ἀμφοτερογλωσσίας»* τῶν *Οἰκουμενιστῶν* τοῦ Φαναρίου.

Τὸ 1975, ἐπὶ πατριάρχου Δημητρίου, ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως **εὐλόγησε** καὶ **ἐνέκρινε** συνοδικῶς τὴν αἰρετικὴν *Ὁμολογία* τοῦ τότε ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων καὶ Μεγάλης Βρετανίας Ἀθηναγόρου Κοκκινάκη.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, μία σαφῶς προτεσταντικὴ καὶ οἰκουμενιστικὴ διδασκαλία περὶ Ἐκκλησίας, διεκηρύχθη **συνοδικῶς** καὶ **ἐπισήμως**.

Τί ὅμως διαλαμβάνει αὐτὴ ἡ *Ὁμολογία Θυατείρων*;

Μεταξὺ ἄλλων πλανῶν καὶ αἰρέσεων, ἡ *Ὁμολογία* αὐτὴ διατείνεται, ὅτι

«ἀληθινὴ χειροτονία καὶ Ἱερωσύνη ἔχουν καὶ μεταδίδουν οἱ Ὁρθόδοξοι Ἐπίσκοποι, οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ Ἐπίσκοποι, οἱ Κοπτο-αρμένιοι καὶ Αἰθίοπες Ἐπίσκοποι, οἱ Ἀγγλικανοὶ Ἐπίσκοποι».

Ἐξ αἰτίας αὐτοῦ, συνεχίζει ἡ *Ὁμολογία*,

«καὶ τὰ Μυστήρια τῶν Ἀγγλικανῶν εἶναι Μυστήρια τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ὡς εἶναι καὶ τὰ Μυστήρια τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν».

Καὶ συμπληρώνει ἡ Ὁμολογία *Θυατείρων*, ὅτι

«Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, Ρωμαιοκαθολικοί, Ἀγγλικοί, Κοπτο-αρμένιοι καὶ Αἰθίοπες, Λουθηρανοὶ καὶ ἄλλοι Προτεστάνται», μὲ τὸ δῆθεν κοινὸ μας βάπτισμα, *«ἐγίναμεν ὅλοι μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ποῦ εἶναι ἡ Ἐκκλησία».*

Ποιὸς ἄρα γε, θὰ ἀποτολμοῦσε νὰ ἰσχυρισθῆ, ὅτι ἡ *Συνοδικὴ Διακήρυξις* τῶν κακοδοξιῶν αὐτῶν δὲν ἀποτελεῖ σαφεστάτη καὶ δεινοτάτη *«ὑποχώρησιν ἀπὸ τῆς ἀληθείας»;*

Πῶς θὰ ἦταν δυνατὸν ἡ Ὁρθόδοξος Θεολογία νὰ μὴ διαπιστώνη τὴν πλήρη πραγμάτωσι αὐτοῦ τούτου τοῦ *Διαχριστιανικοῦ Συγκρητισμοῦ*, ὅταν ἐξισώνωνται τὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὰ δῆθεν μυστήρια τῶν πολυωνύμων Αἱρέσεων;

* * *

ΜΗΠΩΣ, ἔστω καὶ τότε, δέκα ἔτη δηλαδὴ μετὰ τὴν *Ἄρσι τῶν Ἀναθεμάτων*, διεμαρτυρήθη καμμία ἄλλη Τοπικὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, γιὰ τὴν μεγάλη αὐτὴ πτώσι τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως; Δυστυχῶς, καὶ πάλι οὔτε μία!...

Ἡ μοναδικὴ Ἱερὰ Σύνοδος, ἡ ὁποία κατέκρινε τὴν Ὁμολογία *Θυατείρων* καὶ δικαίως ἐχαρακτήρισε αὐτὴν ὡς *«τελείως αἰρετικὴν»*, ἦταν καὶ πάλι, πρὸς τιμὴν Της, ἡ Σύνοδος τῶν Ρώσων τῆς Διασποράς, ὑπὸ τὸν Μητροπολίτην Φιλάρετο.

Ὁ Ἅγιώτατος καὶ Ὁμολογητὴς Πρωθιεράρχης Φιλάρετος, τοῦ ὁποίου ἐφέτος συμπληρώνεται εικοσαετία ἀπὸ τῆς Κοιμήσεώς του, ἀπηύθυνε τότε συγκλονιστικὴν *Ἐκκλησιν* πρὸς τοὺς Ὁρθοδόξους Προκαθημένους καὶ Ἱεράρχας, διὰ τῆς ὁποίας ὑπεγράμμιζε τὴν *εὐθύνη ὀλοκλήρου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως*.

Ἡ δημοσίευσίς λοιπὸν τῆς Ὁμολογίας *Θυατείρων* τὸ 1975, *«εὐλογία καὶ ἐγκρίσει τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου»* συνιστᾷ ἀναμφισβήτητα ἓνα ἀκόμη δυναμικὸ βῆμα, ἐντεῦθεν τοῦ 1960, πρὸς ἐδραίωσιν τῆς *Αἱρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ*.

* * *

Ποιά ἦσαν ὅμως τὰ ἐπόμενα βήματα;

Πρὶν ὅμως ἀναφερθοῦμε σὲ αὐτά, καλὸ θὰ ἦταν νὰ διαπιστώσουμε ἰδίως ὅμμασι, στὸ πρῶτο μέρος τῆς ταινίας, τὴν *Σταδιακὴ Ἀποξένωσι* τῶν *Οἰκουμενιστῶν* ἀπὸ τὴν Πατερικὴ Ὁρθοδοξία.

Εὐχαριστῶ!

Τῷ δὲ Θεῷ ἡμῶν
δόξα καὶ εὐχαριστία!
Ἀμήν!

● *Εἰσαγωγή εἰς τὴν «ΙΓ΄ Σύναξιν» (Μέρος Β΄)*

Τὰ πράγματα λοιπὸν εἶναι ὄντως πολὺ σοβαρά.

Οἱ μαρτυρίες εἶναι συντριπτικές...

Τὰ δύο πρῶτα **βήματα** τῶν **Οἰκουμενιστῶν**, κατὰ τὴν κρίσιμη περίοδο ποὺ ἐξετάζουμε, ἐγείρουν ἀγωνιώδη ἐρωτήματα.

Ἡ **Ἄρσις τῶν Αναθεμάτων** καὶ ἡ **Ὁμολογία Θυατείρων** ἀποδεικνύουν τὴν **διγλωσσία** τῶν **Οἰκουμενιστῶν** καὶ τὴν **Σταδιακὴ Ἀποξένωσί** τους ἀπὸ τὴν Πατερικὴ Ὁρθοδοξία.

Ἡ **Ἀποξένωσις** αὐτὴ συνεχίσθηκε δυστυχῶς καὶ τὰ ἐπόμενα ἔτη ἦταν πράγματι ἓνα **Χρονικὸ Ὀδύνης**.

Εἶχαν ἄρα γε, οἱ ἰδέες, τὰ κηρύγματα, οἱ πράξεις τῶν **Οἰκουμενιστῶν** τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ;

Ποῦ ὀδηγοῦν ὅλα αὐτὰ τοὺς Ὁρθοδόξους;

Παρακαλῶ τὸν **δεύτερο Ὁμιλητή**, τὸν **πατέρα Κυπριανό**, νὰ προσέλθῃ στὸ Βῆμα, προκειμένου νὰ ἀπαντήσῃ στὰ ἀγωνιώδη αὐτὰ ἐρωτήματα.

Στὸ τέλος, θὰ προβληθῇ καὶ τὸ δεύτερο μέρος τῆς ταινίας μας.

ΙΓ΄ Σύναξις Ὁρθοδόξου Ἐνημερώσεως

1965-2005:

Βήματα πρὸς ἐδραίωσιν τῆς Αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ

Μέρος Β΄

*Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα καὶ πνευματικέ μας Πατέρα·
Σεβασμιώτατε Ἐπίσκοπε Σύδνεϋ κ. Χρυσόστομε·*

Θεοφιλέστατοι·

Σεβαστοὶ Πατέρες·

Σεβαστὲς Μητέρες·

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφές·

*Ἐπικαλοῦμαι τὶς προσευχές Σας, προκειμένου νὰ ἀπαντήσω στὰ
εἰσαγωγικὰ ἐρωτήματα, τὰ ὁποῖα ἔθεσε ὁ Θεοφιλέστατος.*

*Ἡ βοήθεια τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ Ἁγίου Κυρίλλου τῆς
Ἀλεξανδρείας εἶθε νὰ εἶναι μαζί μου στὴν προσπάθεια αὐτή.*

* * *

*Ἐπενθυμίζω εἰσαγωγικῶς, ὅτι ἐφέτος συμπληρώνονται πενήντα
χρόνια ἀπὸ τῆς Κοιμήσεως τοῦ ἀειμνήστου Ὁμολογητοῦ Ἱεράρχου
πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου Καβουρίδου (†1955).*

*Ἡ ἀποψινὴ μας Σύναξις ἄς θεωρηθῇ ὡς ἓνα εὐλαβὲς μνημόσυνο
στὴν Ἱερὰν Μνήμη τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἀναστήματος τῆς Ὁρθοδοξίας.*

*Αἰωνία ἄς εἶναι ἡ μνήμη τοῦ Ὁμολογητοῦ Ἱεράρχου πρώην
Φλωρίνης Χρυσοστόμου Καβουρίδου!*

§ δ. Μία «καθαρή πληροφορία ἀπ' τὸν Οὐρανὸ»

ΕΛΠΙΖΩ, ὅτι θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, προτοῦ νὰ παρουσιάσω τὰ δύο ἐπόμενα σοβαρὰ βήματα τοῦ ἀντι-πατερικοῦ *Οἰκουμενισμοῦ*, νὰ ἀναφερθῶ – ἐν εἴδει παρενθέσεως – στὴν ποιότητα τῆς *Οἰκουμενικῆς Κινήσεως*.

Εἶναι ἄρα γε ἀναγκαία αὐτὴ ἀναφορά;

Κρίνεται σκόπιμο νὰ ἐπανερχώμεθα συνεχῶς στὸ ζήτημα αὐτό, δηλαδὴ στὴν πνευματικὴ ταυτότητα τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ*, προκειμένου νὰ συγκρίνουμε τὴν αὐθεντικὴ καὶ γνήσια Πατερικὴ Ὁρθοδοξία μὲ τὴν νοθευμένη καὶ παραχαραγμένη ὀρθοδοξία τῶν *Οἰκουμενιστῶν*.

Τοιοτοτρόπως, θὰ συνειδητοποιοῦμε ὅλα καὶ βαθύτερα, τὸν μέγα κίνδυνο ἐκ τοῦ *Διαχριστιανικοῦ* καὶ τοῦ *Διαθρησκειακοῦ Οἰκουμενισμοῦ*, καὶ ὅτι δὲν εἴμεθα ὑπερβολικοί, ὅταν χαρακτηρίζουμε αὐτὸν ὡς *Αἵρεσιν* καὶ μάλιστα ὡς *παν-αίρεσιν*.

Ἐν προκειμένῳ, ὡς καλύτερο καὶ περισσότερο ἀντιπροσωπευτικὸ δεῖγμα *οἰκουμενιστικοῦ λόγου* θεωροῦνται οἱ διακηρύξεις τῶν ἐξάρχων τῆς αἵρέσεως, ὡς λόγου χάριν τοῦ πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου.

Στὸ πρῶτο μέρος τῆς *Ὁμιλίας* αὐτῆς ἀναφερθῆκαμε ἀντιρρητικὰ σὲ δύο *θέσεις-δικαιολογίες* του, γιὰ τὴν συμμετοχὴ τῶν ὀρθοδόξων στοὺς ποικίλους *Διαλόγους*· ἄς ἀντιμετωπίσουμε τώρα καὶ μία τρίτη *θέσι* τοῦ πατριάρχου, ὥστε νὰ ἔχουμε πλήρη θεώρησι τῶν ἐπιχειρημάτων του.

«Ὁ σκοπὸς τῶν Διαλόγων», ὑποστηρίζει ὁ κ. Βαρθολομαῖος, **«εἶναι νὰ ἐκλείψῃ ἡ ἐχθρότης μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων»**, **«ὥστε νὰ ἀναπτυχθῇ ἡ ἀλληλοκατανόησις, νὰ παύσῃ ἡ μισαλλοδοξία καὶ νὰ καλλιεργηθῇ ἡ ἰδέα τῆς εἰρηνικῆς συνεργασίας»**, **«διὰ νὰ ζήσωμεν εἰρηνικῶς, ἕκαστος μὲ τὴν πίστιν εἰς τὴν θρησκείαν τῆς προτιμήσεώς του ἢ τῆς καταγωγῆς του»**.

Εἶναι ἄρα γε οἱ πατριαρχικοὶ αὐτοὶ λόγοι σύμφωνοι μὲ τὴν γνήσια Διδασκαλία τῶν Ἀγίων Πατέρων; Ἡ φαινομενικὴ ωραιότητα τῆς *εἰρηνολογίας* αὐτῆς ἐπευλογεῖται ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα;

Ἐν πρώτοις, προκειμένου νὰ ἔχουμε μίαν ἔγκυρη ἀπάντησι στὰ

ἔρωτήματα αὐτά, θὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν ὑψίστη αὐθεντία ἐνὸς Θεοφόρου Πατρὸς τῆς Ἐκκλησίας μας: τοῦ Ἁγίου Κυρίλλου, Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας, τοῦ ἀποψινοῦ μας Προστάτου.

Ὅπως βλέπετε ὅλοι Σας, στὸ εἰλητάριο, τὸ ὁποῖο βαστάζει ὁ Ἅγιός μας, γράφονται οἱ ἐξῆς λόγοι αὐτοῦ τοῦ Ἰδίου:

«Ἀλυσιτελὴς ἡ πρὸς τοὺς ἑτερόφρονas εἰρήνη».

Εἶναι ἀνωφελὴς καὶ πρόξενος βλάβης, λέγει ὁ Ἅγιος Κύριλλος, ἡ εἰρήνη καὶ ἡ φιλία τῶν Ὁρθοδόξων μὲ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἄλλο φρόνημα, διαφορετικὴ πίστι, εἶναι δηλαδὴ αἰρετικοί· καὶ μάλιστα μὲ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι εἶναι προεστῶτες τῆς αἰρέσεως.

Λοιπὸν, τονίζει μὲ ἔμφασι ὁ Ἅγιος Πατὴρ,

«ἀγαπήσωμεν τὴν πρὸς ἀδελφοὺς καὶ ὁμοπίστους εἰρήνην, παραιτώμεθα δὲ τὴν πρὸς ἐκείνους [τοὺς αἰρετικούς]· δῆλον γάρ, ὅτι χρῆμα μὲν ἡ εἰρήνη καλόν. Ἄλλ' οὐ πᾶσα πάντως εἰρήνη τὸ ἀκατάψεκτον ἔχει, ἀλλ' ἔστιν ἐπισηφαλὴς πολλάκις, καὶ τῆς εἰς Θεὸν ἀγάπης ἀποκομίζουσα· ἀλυσιτελὴς γὰρ ἡ πρὸς τοὺς ἑτερόφρονas εἰρήνη».

[Ἄς ἀγαπήσουμε τὴν εἰρήνην μὲ τοὺς ὁμοπίστους ἀδελφοὺς μας καὶ ἄς παραιτούμεθα ἀπὸ τὴν εἰρήνην μὲ τοὺς αἰρετικούς.]

Εἶναι βεβαίως πρᾶγμα καλὸ ἡ εἰρήνη, ἀλλὰ κάθε εἰρήνη δὲν ἔχει τὸ ἀκατηγόρητο, διότι πολλὰ φορὲς εἶναι ἐπικίνδυνη, ἐπειδὴ μᾶς ἀπομακρύνει ἀπὸ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεόν.

Εἶναι λοιπὸν ἀνωφελὴς ἡ εἰρήνη πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους καὶ αἰρετικούς.]

Βεβαίως, θὰ πρέπει ἐδῶ νὰ διευκρινισθῇ, ὅτι οἱ Ἅγιοι Πατέρες δὲν ψέγουν τὴν καθημερινὴ καὶ ἀναγκαία ἐκ τῶν πραγμάτων κοινωνικὴ συναναστροφή μας μὲ ἄλλοδόξους καὶ ἄλλοθρήσκους· δὲν ἀποδοκιμάζουν τὴν ἐκδήλωσι τῆς εἰρηνικῆς διαθέσεως καὶ ἀγάπης μας πρὸς αὐτούς.

«Ὅταν οὖν εὖ ποιεῖν δέη», λέγει ὁ Ἱ. Χρυσόστομος, τότε «πᾶς ἀνθρωπὸς σοι ἐγγὺς ἔστω».

[Ὅταν ὁμως εἶναι ἀνάγκη νὰ εὐεργετήσης κάποιον, τότε κάθε ἄνθρωπος ἅς εἶναι γείτονας καὶ πλησίόν σου].

Ἐν τούτοις, εἶναι ἄλλο πρᾶγμα οἱ δραστηριότητες, τὶς ὁποῖες θὰ ἀναπτύξουμε ὡς ἄτομα στὴν καθημερινή μας ζωή, καὶ ἄλλο πρᾶγμα ἢ συστηματικὴ συνεργασία, τὴν ὁποία θὰ ἀναπτύξουμε, βάσει προγράμματος, ὡς Ἐκκλησία, μὲ τὶς διάφορες ἐτερόδοξες καὶ ἐτερόθρησκες Κοινότητες.

Στὴν δεύτερη αὐτὴ περίπτωσι, ἡ Θεοῖδρυτος Ἐκκλησία, αὐτὴ ἡ Μοναδικὴ Ἐλπίδα τοῦ κόσμου, εἶναι προφανές, ὅτι – διὰ μέσου αὐτῆς τῆς κατακριτέας συνεργασίας – ἀρνεῖται τὴν *ἱεραποστολικὴ ταυτότητά* Της· αὐτο-υποβιβάζεται σὲ μέλος ἑνὸς *Παγκοσμίου Πολυθρησκευτικοῦ Συνασπισμοῦ*· καὶ τελικὰ, ἐκπίπτει σὲ ἕναν ἐγκοσμιοκρατικὸ *Κοινωφελῆ Ὄργανισμὸ*.

Ἄλλο πρᾶγμα λοιπὸν ἡ *ἀτομικὴ ἐπικοινωνία* καὶ ἄλλο ἡ *θεσμικὴ συνεργασία*· ἡ *ἀτομικὴ ἐπικοινωνία* διαφέρει ἀβυσσαλέως ἀπὸ τὴν *θεσμικὴν συνεργασία*, ἄμεσο συνεπαγόμενο τῆς ὁποίας εἶναι ἡ καλλιέργεια τοῦ *Συγκρητισμοῦ*.

Μήπως ὁμως οἱ *Ὀρθόδοξοι Ἀντι-οικουμενισταὶ* δὲν κατανοοῦν ὀρθῶς τὴν σχετικὴ Πατερικὴ Διδασκαλία;

* * *

ΕΝ ΣΥΝΕΧΕΙΑ λοιπὸν, θὰ ὀλοκληρώσω τὴν κάπως ἐκτενῆ παρένθεσί μου, μὲ μία συγκλονιστικὴ πράγματι *ἀποκάλυψι*.

Στὸ ἐρώτημά μας, ἂν εὐλογῇ ὁ Θεὸς τὴν *πατριαρχικὴν εἰρηνολογία*, θὰ ἀπαντήσῃ ἕνας σύγχρονός μας Ἀγιορεΐτης Ἡσυχαστής· ὁ Ὅσιώτατος Γέροντας Ἐφραίμ ὁ Κατουνακιώτης (1912-1998), ὁ ὁποῖος εἶχε μία *«καθαρὴ πληροφορία ἀπ’ τὸν Οὐρανόν»*, σχετικὰ μὲ τὸ ζήτημα αὐτό.

Σᾶς παρακαλῶ, νὰ προσέξετε ἰδιαίτερα τὴν διήγησι τοῦ Γέροντος Ἐφραίμ, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε μαθητὴς τοῦ περιφήμου Γέροντος Ἰωσήφ τοῦ Σπηλαιώτου (†1959):

«Κάποια φορὰ, κατὰ τὸ ἔτος Ἱ970, πέρασαν ἀπὸ δῶ τρία παιδιὰ: Ὁ ἕνας ἀπ’ αὐτούς, θεολόγος, ἦταν θερμὸς ὀπαδὸς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Μοῦ ἐξήγησε τὴν καινούργια νοοτροπία, ὅτι δηλαδὴ τονίζοντας τὰ θετικὰ στοιχεῖα μεταξὺ τῶν ὁμολογιῶν καὶ καλλιεργώντας πνεῦμα ἐμπιστοσύνης, μπορούσαμε νὰ φθάσουμε στὴν ἔνωση. Μοῦ ἔκανε ἕναν ὕμνο τῆς ἀγάπης κι ὅτι πρέπει νὰ ξεχάσουμε τὶς ἐμπάθειες καὶ τὶς διαφορὲς τοῦ παρελθόντος.

Ἐγώ, γιὰ νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, πρώτη φορὰ ἄκουγα τέτοιες θεωρίες καὶ μάλιστα τόσο ὁμορφα ἀνεπτυγμένες.

Ὅταν ἔφυγαν τὰ παιδιά, ἔμεινα ἐντυπωσιασμένος ἀπ' αὐτὰ ποὺ μοῦ ἔπαν. Τὸ βράδυ προσευχήθηκα στὸν Χριστό:

“Χριστέ μου, Τοῦ εἶπα, εἶν’ ἀλήθεια θετικὴ αὐτὴ ἡ κίνηση; Θὰ φέρει κάτι καλὸ στὴν Ὁρθοδοξία;”

Τότε ἄρχισε νὰ γεμίζει τὸ δωμάτιο ποὺ καθόμουν μιὰ δυσωδία. Ἀναγκάστηκα ν’ ἀνοίξω τὸ παράθυρο καὶ τὴν πόρτα, ἀλλὰ ἡ δυσωδία δὲν ἔφευγε, ἀλλὰ πλήθαινε. Ἔφυγα ἀπ’ τὸ δωμάτιο, γιατί δὲν μπορούσα ν’ ἀναπνεύσω. Ἐπὶ τρεῖς μέρες ἡ μπόχα ἦταν ἀνυπόφορη στὸ δωμάτιό μου».

Καὶ κλείνει ὁ Γέροντας Ἐφραίμ τὴν ἀποκαλυπτικὴ διήγησί του:

«Τοὺς ξέρω καλά», δηλαδὴ τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. «ἔχω καθαρὴ πληροφορία ἀπ’ τὸν Οὐρανό: τὴ βρώμα ποὺ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες δὲν μπορούσα νὰ διώξω ἀπ’ τὸ κελλί μου».

Εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐντυπωσιακό, ὅτι τὸ σαφέστατο μήνυμα τῆς ἀποκαλύψεως αὐτῆς ταυτίζεται με τὸ μήνυμα ἐνὸς ἄλλου συγχρόνου μας θεοφόρου Ἰσυχαστοῦ, τοῦ γνωστοῦ Γέροντος Σωφρονίου Ζαχάρωφ (†1993).

Ὁ μαθητὴς αὐτοῦ τοῦ Ὁσίου Γέροντος Σιλουανοῦ τοῦ Ἀθωνίτου (†1938),

«ὡς ὀρθόδοξος ἐμπειρικὸς θεολόγος», θεωροῦσε τὸν Οἰκουμενισμό, «ὡς “μία ἀπὸ τὶς πιὸ ἐπικίνδυνες αἱρέσεις”».

§ ε . «Ὀλέθρια καρποφορία»

ΜΕ ΟΔΗΓΟ λοιπὸν τὴν ἀλάθητη Πατερικὴ Διδασκαλία, ἃς ἀνακρίνουμε θεολογικὰ καὶ τὸ τρίτο βῆμα, τὸ ὁποῖο συνέβαλε μεγάλως στὴν ἐδραίωσι τῆς *Αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ*.

Τὸ βῆμα αὐτὸ πραγματοποιηήθηκε δέκα ἔτη μετὰ τὴν *Ὁμολογία Θυατείρων*, ἡ ὁποία – ὅπως προαναφέρθηκε – εἶχε δημοσιευθῆ τὸ 1975, «*εὐλογία καὶ ἐγκρίσει τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου*».

Κατὰ τὸ ἔτος 1985, ὁ Καθηγητὴς τῆς Δογματικῆς Θεολογίας Ἰωάννης Ζηζιούλας, μετέπειτα μητροπολίτης Περγάμου, τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, διεκήρυξε τὴν αἰρετικὴν *Βαπτισματικὴ Θεολογία*.

Μὲ τὴν καινοφανῆ αὐτὴ *Θεολογία* εἰσάγεται μία παρηλλαγμένη μορφή τῆς γνωστῆς προτεσταντικῆς *Θεωρίας τῶν Κλάδων*· μέσῳ αὐτῆς καταρρίπτονται τὰ *Πατερικὰ Ὅρια*, ἀλλὰ καὶ γενικώτερα τὰ *Ὅρια* τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἡ ἀντι-πατερικὴ *Βαπτισματικὴ Θεολογία*, ὅπως εὐστοστοχώτατα ἐπεσήμανε τὸ *Διορθόδοξο Θεολογικὸ Συνέδριο* τῆς Θεσσαλονίκης, ἀποτελεῖ καὶ αὐτὴ, μαζί μὲ ἄλλες νεόκοπες αἰρέσεις, τὴν

«Ὀλέθρια καρποφορία τῶν Θεολογικῶν Διαλόγων καὶ τῆς συμμετοχῆς στὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν»».

Τί ὅμως πρεσβεύει ἡ *Βαπτισματικὴ Θεολογία*, ἡ ὁποία δὲν ἦταν βεβαίως ἄγνωστη μέχρι τότε, ἀλλὰ ὁ Καθηγητὴς Ἰωάννης Ζηζιούλας διετύπωσε αὐτὴν ἀναλυτικὰ, συστηματικὰ καὶ μὲ πλήρη σαφήνεια πρὶν ἀπὸ εἴκοσι χρόνια;

«Τὸ Βάπτισμα», ὑποστηρίζει ὁ οἰκουμενιστὴς ἱεράρχης, **«δημιουργεῖ ἓνα ὄριον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν»**· τὸ Βάπτισμα, ὀρθόδοξο εἰ μὴ, ὀριοθετεῖ δῆθεν τὴν **«Ἐκκλησίαν»**, ἡ ὁποία δῆθεν περιλαμβάνει ὀρθοδόξους καὶ ἑτεροδόξους.

«Υφίστανται», συνεχίζει ὁ Ἰωάννης Ζηζιούλας, δῆθεν τὰ λεγόμενα **«βαπτισματικὰ ὄρια τῆς Ἐκκλησίας»** καὶ **«ἐκτὸς τοῦ βαπτίσματος δὲν ὑπάρχει Ἐκκλησία»**.

Ἐναντιθέτως, συμπληρώνει ὁ Καθηγητής, «*ἐντὸς τοῦ βαπτίσματος, ἔστω καὶ ἂν ὑπάρχη μία διάσπασις εἰς τὴν κοινωνίαν, μία διαίρεσις, ἓνα σχίσμα, δυνάμεθα νὰ ὀμιλῶμεν διὰ Ἐκκλησίαν*».

Ἐν ἄρᾳ γε, ὑπάρχει κάποια σχέσις μεταξὺ τῆς αἰρετικῆς αὐτῆς *Θεολογίας* καὶ τῆς Πατερικῆς Ὁρθοδοξίας;

Ἄπολύτως καμμία! Διότι, παρὰ τὰ ὅσα διατείνεται ὁ μητροπολίτης Περγᾶμου, ἡ Συνοδικὴ Παράδοσις μᾶς διδάσκει, ὅτι οἱ αἰρετικοί, ὄχι μόνον δὲν εὐρίσκονται ἐντὸς τῶν «*βαπτισματικῶν ὁρίων τῆς Ἐκκλησίας*», ἀλλὰ ἀντιθέτως:

«ἀλλότριον τοῦ Θεοῦ τυχάνουσιν».

Καὶ περαιτέρω: ἡ Πατερικὴ Παράδοσις μᾶς διαβεβαιώνει κατηγορηματικά, ὅτι τὸ ἑτερόδοξο / αἰρετικὸ βάπτισμα δὲν εἶναι δυνατόν, σὲ καμμία ἀπολύτως περίπτωσι, νὰ συμβάλῃ στὴν *ὀριοθέτησι* τῆς Ἐκκλησίας.

Γιατί; Διότι, ὅπως πολὺ χαρακτηριστικὰ γράφει ὁ Ἱερὸς Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης,

«ἀπλῶς ὄλων τῶν αἰρετικῶν τὸ βάπτισμα εἶναι ἀσεβὲς καὶ βλάσφημον καὶ οὐδεμίαν κοινωνίαν ἔχει πρὸς τὸ τῶν Ὁρθοδόξων».

* * *

ΤΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ εἶναι, ὅτι ἡ αἰρετικὴ αὐτὴ *Βαπτισματικὴ Θεολογία* κερδίζει ἔδαφος συνεχῶς καὶ ἤδη θεωρεῖται ὡς τὸ *συνεκτικὸ στοιχεῖο*, τὸ ὁποῖο κυριολεκτικὰ *ὀριοθετεῖ*, ὄχι βεβαίως τὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ τὴν λεγομένην *Εὐρεῖα Παγκόσμια Οἰκουμενικὴ Οἰκογένεια* (Broad Ecumenical World Family)· δηλαδὴ τὴν *Οἰκογένεια* ἐκείνην, ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ἀπὸ ὅλους τοὺς *Οἰκουμενιστὰς* Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως.

Οἱ ὀρθόδοξοι *Οἰκουμενισταί*, μὲ τὸν *περιεκτικὸν χαρακτήρα*, ἀγγλικανικῆς προελεύσεως, τῆς *Βαπτισματικῆς Θεολογίας*, ἀμαρτάνουν βαρύτατα:

διότι δὲν καλοῦν τοὺς ἑτεροδόξους νὰ μετανοήσουν καὶ νὰ ἐνσωματωθοῦν στὸ Ἕνα καὶ Μοναδικὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, δηλαδὴ

τὴν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία·

διότι ἐξισώνουν ὀρθόδοξο καὶ αἰρετικὸ βάπτισμα·

διότι ἀναγνωρίζουν καὶ διακηρύττουν τὴν δῆθεν ἐκκλησιαστικότητα τῶν αἰρετικῶν, δηλαδὴ ὅτι εὐρίσκονται ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς Ἐκκλησίας.

Εἶναι ὅμως προφανέστατο, ὅτι τοιοῦτοτρόπως κλείνουν τὴν θύρα τῆς Ἀληθείας καὶ τῆς Σωτηρίας στοὺς ἑτεροδόξους καὶ προδίδουν τὴν *Ἐλπίδα τῆς Δύσεως*.

Μήπως λοιπὸν γιὰ τοὺς *Οἰκουμενιστὰς* ἰσχύουν οἱ φοβεροὶ λόγοι τοῦ Κυρίου:

«Οὐαὶ δὲ ὑμῖν, Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι κλείετε τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων· ὑμεῖς γὰρ οὐκ εἰσέρχεσθε, οὐδὲ τοὺς εἰσερχομένους ἀφίετε εἰσελθεῖν»;

§ 5 . «Ἐπαίσχυντος ἐξουνιτισμὸς»

ΚΑΤΑ τὸ ἔτος 1967, σημαῖνον Ἀγιορείτης διεπίστωνα ἐπιτυχῶς, ὅτι ἡ *Συνάντησις* Πάπα Παύλου 5' καὶ πατριάρχου Ἀθηναγόρου, στὸ Φανάρι, τὸν Ἰούλιο τοῦ ἔτους ἐκείνου, σημαίνει

«ἀπαρχὴν τοῦ ἐπαισχύντου ἐξουνιτισμοῦ τῶν Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων».

Μήπως ἄρα γε, ἡ διαπίστωσις ἐκείνη ἦταν ὑπερβολικὴ;

Τὰ μετέπειτα τολμηρὰ βήματα τῶν ὀρθοδόξων *Οἰκουμενιστῶν* διέλυσαν πλήρως τὶς ἀμφιβολίες καὶ ἐκορύφωσαν τὴν ὀδύνη καὶ τὴν ἀγωνία τῶν *Ὁρθοδόξων Ἀντι-οικουμενιστῶν*.

Τριάντα περίπου ἔτη μετὰ τὴν *«ἀπαρχὴν»* ἐκείνην, ὁ πατριάρχης κύριος Βαρθολομαῖος, κατὰ τὴν πρώτη ἐπίσκεψί του στὸ Βατικανό, τὸ 1995, ἐπεσφράγισε τὸν *«ἐπαίσχυντο ἐξουνιτισμὸν»* τῶν ὀρθοδόξων *Οἰκουμενιστῶν* μὲ τὸν πλέον ἀξιοθρήνητο τρόπο.

Τότε ἀκριβῶς, πρὶν ἀπὸ δέκα ἔτη, ὁ πατριάρχης, μὲ ὁμιλίες καὶ κείμενά του, ἐξέφρασε μὲ πρωτοφανῆ παρρησία, ἀλλὰ καὶ

κρυστάλλινη διαύγεια, τὴν *οἰκουμενιστικὴ αὐτοσυνειδησία* του· καὶ ἀπέδειξε, ὅτι ὄντως εἶναι *«ἀμφοτερόγλωσσος»*, ἐφ' ὅσον ἄλλα διακηρύσσει στὴν αἵρετικὴ Δύσι καὶ ἄλλα ἐξαγγέλει στὴν καθ' ἡμᾶς Ἀνατολή.

Ἐκτὸς δηλαδὴ ἀπὸ τὸν πολυμερῆ καὶ πολυ-επίπεδο *συγχρωτισμό*, τὸν ὁποῖο καλλιέργησε ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες μὲ τοὺς Παπικούς, ὅσα ἐδήλωσε ἐπισήμως, ἐνώπιον τῶν μελῶν τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐλῆς (Curia Romana) καὶ ἄλλων ὑψηλοβάθμων ἀξιωματούχων τοῦ Βατικανοῦ, ἐπίσης *«πρὸς τὶς χιλιάδες τῶν νέων τῆς Ἐπισκοπῆς Ρώμης»*, ἀλλὰ καὶ μέσω τοῦ *Κοινοῦ Ἀνακοινωθέντος*, τὸ ὁποῖο συνυπέγραψε μὲ τὸν Πάπα Ἰωάννη Παῦλο Β΄, ὅλα αὐτὰ μαζὶ ἀποτελοῦν μία πολύμορφη αἵρεσι, ἀναμφισβήτητο *«συγκρητισμὸν»* καὶ ὄντως μεγάλη *«ὑποχώρησιν ἀπὸ τῆς ἀληθείας»*.

Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν ιδιαίτερη προσοχὴ Σας καὶ νὰ ἐπιμείνω περισσότερο στὸ πατριαρχικὸ αὐτὸ *βῆμα* τοῦ 1995, διότι εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐνδεικτικὸ καὶ τεκμηριώνει ἀπόλυτα τὸν χαρακτηρισμὸ τοῦ κ. Βαρθολομαίου ὡς *αἵρεσιάρχου* καὶ *ἐξάρχου* τῆς *Αἵρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ*.

Κατὰ τὴν παραμονή του στὴν Ρώμη, τὸν Ἰούνιο τοῦ 1995, ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος ὑπέπεσε στὰ ἐξῆς *ἑπτὰ συγκρητιστικὰ ἀμαρτήματα*, μὲ τὰ ὁποῖα ἐξίσωσε τὸ Φῶς καὶ τὴν Ἀλήθεια τῆς Ὁρθοδοξίας μὲ τὸ Σκότος καὶ τὴν Πλάνη τῆς Αἵρέσεως:

πρῶτον· διαβεβαίωσε τοὺς Παπικούς, ὅτι δῆθεν τὸ *«ἔργο»* τους, *«εἶναι αὐτὸ τοῦτο τὸ ἔργον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκάλεσεν ὁ Κύριος τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους»*.

δεύτερον· προέτρεψε τοὺς Παπικούς νὰ ἐπικοινωνοῦν μὲ τοὺς Ὁρθοδόξους, ὥστε νὰ ἀλληλο-στηρίζονται μέσω *«τῆς κοινωνίας καὶ ἀντιδόσεως τῶν χαρισμάτων αὐτῶν»*· τοιοιτοτρόπως, ἡ δῆθεν ὑφισταμένη *ἀόρατος ἐνότης* θὲ καταστῆ *«όρατὴ ἐνότης»*, *«πρὸ παντὸς διὰ τῆς ἀντιδόσεως τῶν ἰδίων χαρισμάτων»*.

τρίτον· καθησύχασε τοὺς αἵρετικούς Παπικούς μὲ τὴν δηλωσί του, ὅτι αὐτοὶ μαζὶ μὲ τοὺς Ὁρθοδόξους εἶναι δῆθεν *«ἡ ἐπὶ γῆς πορευομένη κοινωνία τῶν Ἁγίων»*.

τέταρτον· ἐστερέωσε τοὺς παπικούς στὴν αἵρεσί τους, ἐφ' ὅσον

ἐβεβαίωσε αὐτούς, ὅτι *«ἐλάβετε διὰ τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος καὶ τοῦ Χρίσματος τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· φέρετε ἐν τῇ ψυχῇ καὶ τῷ μετώπῳ ὑμῶν τὰ σημεῖα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ»*.

πέμπτον· ἀπέτρεψε κατ' οὐσίαν τοὺς Παπικοὺς ἀπὸ τοῦ νὰ γίνουν Ὀρθόδοξοι, ἐφ' ὅσον διεκήρυξε, ὅτι *«αἱ Ἐκκλησίαι μας ἀναγνωρίζονται ἀμοιβαίως ὡς Ἀδελφαὶ Ἐκκλησίαι, ὑπεύθυνοι ἀπὸ κοινοῦ διὰ τὴν διατήρησιν τῆς μοναδικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ»* καὶ ὅτι ἔχουν καταστῆ *«ίκαναὶ ἤδη ἀπὸ τοῦ νῦν νὰ δίδουν μίαν κοινὴν μαρτυρίαν πίστεως»*.

ἕκτον· ἔκλεισε στοὺς Παπικοὺς τὴν θύρα τῆς Ἀληθείας καὶ Σωτηρίας, ὅταν τοὺς ἐδήλωσε ρητῶς, ὅτι ἐπειδὴ *«Καθολικοὶ καὶ Ὀρθόδοξοι»* ἔχουν ἓνα καὶ *«μοναδικὸ Βάπτισμα»* καὶ ἐπομένως *«ὡς ἐκ τοῦ Βαπτίσματός των, εἶναι ἐνσωματωμένοι εἰς τὸν Χριστόν»*, ὀφείλουν νὰ συνεργάζονται ἐνεργὰ καὶ ἔντονα *«εἰς τὸ πολιτιστικόν, πνευματικόν, ποιμαντικόν, ἐκπαιδευτικὸν καὶ κοινωνικὸν πεδión»*.

ἕβδομον· ἐνεθάρρυνε τοὺς Παπικοὺς στὸν *«Διάλογο»* *«μὲ τὰς διαφόρους θρησκείας, ἰδίως μετὰ τῶν μονοθεϊστικῶν»*.

* * *

ΜΕΤΑ ἀπὸ τὴν πολύπτυχη αὐτὴν πτῶσι καὶ αἵρεσι, πῶς ἄρά γε εἶναι δυνατόν νὰ διατείνεται ὁ κ. Βαρθολομαῖος, ὅτι ἡ συμμετοχὴ τῶν Ὀρθοδόξων στὴν *Οἰκουμενικὴ Κίνησι* εἶναι δῆθεν θεοφιλῆς καὶ ἀποστολική, δηλαδὴ

«εἶναι ἀποτέλεσμα ζήλου κατὰ Θεὸν πρὸς μαθητείαν πάντων τῶν ἐθνῶν καὶ ὄχι διαθέσεως συγκρητισμοῦ καὶ ὑποχωρήσεων ἀπὸ τῆς ἀληθείας» ;

§ ζ. Τὸ «εἰδύλλιον» Ἀθηνῶν – Ρώμης – Γενεύης

ΑΚΡΙΒΩΣ πέρυσι, ἀπὸ τοῦ Βήματος αὐτοῦ, εἶχε ὑποστηριχθῆ μὲ ἰδιαίτερη ἔμφασι καὶ εἶχε πλήρως τεκμηριωθῆ, ὅτι ἡ *«Ἀθήνα»* – μέσῳ τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῆς *Καινοτομίας* κ. Χριστοδούλου – ἀναδεικνύεται δυναμικὰ *«οἰκουμενιστικώτερη τοῦ οἰκουμενιστικοῦ Φαναρίου»*.

Εἶναι πλέον ἀναντίρρητο, ὅτι ἡ Ἀθήνα, ἡ ὁποία κατὰ τὸ 1924 εἶχε δυστυχῶς πρωτοστατήσῃ στὴν «*βεβιασμένη*», ἀλλὰ καὶ «*βιαιάν ἀλλαγὴν τοῦ Ἡμερολογίου*», ἐπὶ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου (†1938), σπεύδει σήμερα νὰ διεκδικήσῃ τὰ *πρωτεῖα* στὴν ἐν γένει *Συγκρητιστικὴ Κίνησι*.

Ἐκκλησιαστικὸς ἀρθρογράφος, πρὸ μηνὸς περίπου, διεπίστωνε ὀρθῶς, ὅτι

«ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ σημερινοῦ Ἀρχιεπισκόπου γνωρίζει ἡμέρας δόξης ὁ Οἰκουμενισμός».

Ὁ *ἄξονας* Ἀθηνῶν-Ρώμης-Γενεύης ἐνισχύεται μὲ *βήματα* σταθερὰ καὶ μεθοδικά, παρὰ τὶς ἔντονες ἀντιδράσεις τῶν Ἀντι-οικουμενιστῶν, οἱ ὁποῖοι χαρακτηρίζονται ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου ὡς *δηθεν φονταμενταλιστὲς* καὶ *ὑπερσυντηρητικοί*.

Στὴν προοπτικὴ αὐτῇ, ὁ κ. Χριστόδουλος ἐγκαινίασε πρωτίστως «*μὴν νέαν περίοδον ἀμοιβαίας εὐλικρινοῦς συνεργασίας*» μὲ τὸ Βατικανό.

Προσφάτως μάλιστα, παρεδέχθη, ὅτι αὐτὸς προετοίμασε τὴν πολύκροτη ἐπίσκεψι τοῦ Πάπα στὴν Ἀθήνα, ἀπὸ κοινοῦ μὲ Ἕλληνες παπικοὺς ἐπισκόπους, συμμαθητὰς του στὴν Λεόντειο Σχολὴ Νέας Σμύρνης.

Κατόπιν, ἀνεγνώρισε εὐρύτερα ὅλους τοὺς «*ἄλλους Χριστιανούς*», ὡς «*συνεργάτες στὴν οἰκοδόμησι μιᾶς καλύτερης κοινωνίας*».

Βάσει τῆς διακηρύξεώς του αὐτῆς, ἡ καινοτόμος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, θὰ φιλοξενήσῃ τὸν Μάιο στὴν Ἀθήνα τὸ *14^{ον} Συνέδριον γιὰ τὴν Ἱεραποστολή*, τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν» τῆς Γενεύης.

Ποιά ἦταν ἡ κριτικὴ στάσις τῶν Ἀντι-οικουμενιστῶν ἔναντι τοῦ διπλοῦ αὐτοῦ *ἀνοίγματος*;

Ἐνῶ ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Πάπα στὴν Ἑλλάδα, τὸν Μάιο τοῦ 2001, χαρακτηρίζεται πολὺ ἐγκυρα ὡς *μεγάλον ὀλίσθημα*, ὡς πραγματικὸν *τσουνάμι*· ἡ φιλοξενία τοῦ προτεσταντικοῦ Συνεδρίου στὴν Ἑλλάδα, τὸν Μάιο τοῦ 2005, χαρακτηρίζεται ὀρθῶς καὶ δικαίως ὡς *μεγαλύτερον ὀλίσθημα* ἐκείνου, ὡς «*δεύτερον, μετὰ τὸ παπικόν, τσουνάμι τοῦ*

μεταλλαγμένου και νοθευμένου Χριστιανισμού» τῆς Δύσεως.

«Τὸ Συνέδριο αὐτὸ ὡς πράξις εἶναι χειροτέρα καὶ ἀπὸ τὴν ἔλευσιν τοῦ Πάπα», διότι ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τὸ *«πρωτοφανὲς καὶ ἀπαράδεκτο αὐτὸ ἐγχείρημα»* ἐπισημοποιεῖ, μὲ τρόπο ἰδιαίτερα ἀνησυχητικό, τὸ *«εἰδύλλιο»* Ἀθηνῶν-Ρώμης-Γενεύης.

Μήπως ἄρα γε ἔχουν δίκαιο, ὅσοι διαπιστώνουν, ὅτι τὰ αἷτια τῆς πρωτοφανοῦς σὲ ἔντασι καὶ ἔκτασι δοκιμασίας, τὴν ὁποία αὐτὲς τὶς ἡμέρες διέρχεται ἡ καινοτόμος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἐντοπιζονται στὸ *«εἰδύλλιο»* αὐτό;

Πράγματι· δὲν εἶναι δυνατόν νὰ παραθεωρηθῆ καὶ λησμονηθῆ τὸ γεγονός, ὅτι ἡ ἀπερίγραφος αὐτὴ κρίσις ἐξεδηλώθη καὶ ἐκλιμακώθη τὴν ἐπαύριον ἀκριβῶς τῆς *Συνεντεύξεως Τύπου*, στὴν ὁποία ὁ κ. Χριστόδουλος προσωπικῶς ἀνήγγειλε, τόσο τὸ *Συνέδριο* τοῦ Μαΐου, ὅσο καὶ τὴν ἀποφασιστικότητά του νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν Πάπα στὴν Ρώμη !...

* * *

EIXA APXISEI τὸ δεύτερο μέρος τῆς ἀποψινῆς *Ὀμιλίας* μὲ τὴν τόσο χαρακτηριστικὴ *«πληροφορία ἀπ' τὸν Οὐρανό»*, τοῦ ἀειμνήστου Γέροντος Ἐφραίμ τοῦ Κατουνακιώτου: ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες δὲν ἦταν δυνατόν νὰ διώξη ἀπὸ τὸ κελλί του τὴν ἀφόρητη δυσωδία τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ!*

Ἐνας ἄλλος Ἀγιορείτης Μοναχὸς σχολιάζει ὡς ἐξῆς τὸ *σημεῖο* αὐτό:

«Εἶναι προφανὲς τὸ σκανδαλῶδες ἐρώτημα ποὺ προκύπτει: “ Ἐὰν ὁ Οἰκουμενισμὸς βρωμάει, τότε μὲ τὴν Ἐκκλησία ποὺ ἐμπλέκεται στὰ πλοκάμια του, τί γίνεται;”».

Ἄρα γε, τί θὰ ἀπαντοῦσαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες στὸ κρίσιμο αὐτὸ ἐρώτημα, ὅταν μάλιστα ληφθῆ ὑπ' ὄψιν σοβαρά, ὅτι δὲν ἔχουμε μία τυχαία καὶ ἀθέλητη *ἐμπλοκὴ* στὰ πλοκάμια τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ*, ἀλλὰ μία συνειδητὴ καὶ ἐπίμονη καλλιέργεια ἐνὸς πολυ-αιρετικοῦ *«εἰδυλλίου»;*

Θὰ μᾶς ἀπαντήσῃ ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος.

Ἡ ἀπάντησις τοῦ Ἱεροῦ Πατρὸς, μετὰ τὴν ὁποία καὶ θὰ ὁλοκληρώσω, θέτει κάθε Ὁρθόδοξο πρὸ τῶν εὐθυνῶν του· ὑποδεικνύει σὲ κάθε εὐσεβὲς τέκνο τῆς Ἐκκλησίας τὴν τηρητέα στάσι ἔναντι τῆς συνεχῶς διογκουμένης Ἀποστασίας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἴδου λοιπὸν ἡ ἀπάντησις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Διδασκάλου τῆς Ἐκκλησίας μας:

«[Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος] εἶπε· “Πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπείκετε”. Τί οὖν, φησὶν, ὅταν πονηρὸς ᾖ, καὶ μὴ πειθώμεθα; Πονηρὸς, πῶς λέγεις; Εἰ μὲν πίστεως ἔνεκεν, φεῦγε αὐτὸν καὶ παραίτησαι, μὴ μόνον ἂν ἄνθρωπος ᾖ, ἀλλὰ καὶ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ κατιῶν· εἰ δὲ βίου ἔνεκεν, μὴ περιεργάζου».

[Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς προτρέπει : “Νὰ πείθεσθε στοὺς ἐπίσκοπους καὶ προεστῶτες Σας καὶ νὰ ὑπακούετε αὐτοῖς”. Θὰ ἐρωτήσῃ ὅμως κάποιος: τί θὰ συμβῆ, ὅταν ὁ ἐπίσκοπος εἶναι κακὸς καὶ δὲν τοῦ κάνουμε ὑπακοή; Κακός, πῶς τὸ ἐννοεῖς; Ἐὰν μὲν εἶναι κακὸς γιὰ λόγους Πίστεως, νὰ ἀποφεύγῃς αὐτὸν καὶ νὰ ἀπομακρύνεσαι. Καὶ τοῦτο νὰ τὸ κάνῃς, ὄχι μόνον ἂν εἶναι ἄνθρωπος, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ ἂν εἶναι ἄγγελος ποὺ κατέβηκε ἀπὸ τὸν οὐρανό. Ἐὰν ὅμως εἶναι πονηρὸς καὶ κακὸς ὡς πρὸς τὴν ἰδιωτικὴν του ζωὴν, τότε νὰ μὴ περιεργάζεσαι καὶ ἀσχολῆσαι μετὰ αὐτήν].

Εὐχαριστῶ πολὺ!

Τέλος

καὶ τῷ δοτῆρι τῶν ἀγαθῶν

Θεῷ

δόξα καὶ εὐχαριστία!

Ἀμήν!

● **Ἐπίλογος «ΙΓ΄ Συνάξεως»**

Ἦδη, μὲ τὴν Χάρι τοῦ Κυρίου μας, ἐφθάσαμε στὸ τέλος καὶ τῆς ἐφετινῆς μας δεκάτης τρίτης «Συνάξεως».

Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν!

Εὐχαριστοῦμε τὴν Ὑπερευλογημένη Θεοτόκο καὶ τὸν Ἅγιο Κύριλλο Ἀλεξανδρείας, γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴ βοήθειά τους!

Ἐλπίζουμε, ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ «**Σύναξις**» θὰ συντελέσῃ ἀποφασιστικὰ

- σὲ ἕναν βαθύτερο ὀρθόδοξο προβληματισμό·
- στὴν ἐνίσχυσι τοῦ **ἀντι-οικουμενιστικοῦ** ἀγῶνος·
- στὴν προσθήκη προσευχῆς γιὰ τὸ θαῦμα μιᾶς **Νέας Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας** καὶ τὴν νίκη τῆς Ἁγίας Πίστεώς μας ἐπὶ τῆς παναιρέσεως τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ**.

Ἔχουμε ἱερὸ χρέος νὰ συνεχίσουμε τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῆς αἵρέσεως, ἐνιστάμενοι νομίμως καὶ θεαρέστως, μὲ ὁδηγοὺς πάντοτε τοὺς Ἁγίους Πατέρας.

Ὁ ἱερὸς προμαχῶνας τοῦ **Ἀντι-οικουμενισμοῦ** πρέπει νὰ γίνῃ ἀκόμη ἰσχυρότερος, ὥστε νὰ ἀναχαιτίσῃ καὶ ἀποκρούσῃ ὀριστικῶς τὸ **τσουνάμι** τῆς παναιρέσεως τοῦ **Συγκρητισμοῦ**.

* * *

Ἐκ μέρους τῆς Ἀδελφότητος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς, θὰ ἤθελα νὰ Σᾶς εὐχαριστήσω θερμὰ ὅλους, διότι μᾶς ἐτιμήσατε καὶ μᾶς ἐνθαρρύνατε μὲ τὴν παρουσία Σας.

Σᾶς εὐχόμεθα καλὴ Σαρακοστὴ καὶ καλὸ Πάσχα!

Πρὶν ἢ Χορωδία μας νὰ θέσῃ τὴν προσευχητικὴ τῆς σφραγίδα, παρακαλῶ τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη μας νὰ ἀνέλθῃ στὸ Βῆμα, γιὰ νὰ θέσῃ τὴν κατακλειδὰ τῆς δεκάτης τρίτης «**Συνάξεώς**» μας.

